Episode 170

Vorige aflevering bij 'Hand aufs Herz'

Ben: "Het is mijn schuld dat mnr. Götting en mvr. Lohmann dood zijn. En dat Timo niet meer kan stappen."
Bea: "Maar dat was een ongeluk."
Ben: "Eentje dat ik veroorzaakt heb. Ik was één van de mensen die naar de bus racete."
Michael: "We zeiden dat we dat altijd zouden doen als we ruzie maakten."
Helena: "Het was een geweldige tijd."
Michael: "Ja, de eerste jaren waren zo slecht nog niet."
Helena: "Ik heb er van genoten je echtgenote te zijn."
Michael: "Ik heb er van genoten je echtgenoot te zijn."

(intro)

(Michaels flat)

Helena: "Goeiemorgen, Michael."
Michael: "Goeiemorgen."
Helena: "Ik heb een nieuwe handdoek en tandenborstel genomen. Ik hoop dat je dat niet erg vindt."
Michael: "Nieuwe tandenborstel.. Ja, natuurlijk. Ze zijn voor gasten. Ik bedoel.."
Helena: "Het is ok."
Michael: "Zal ik koffie zetten?"
Helena: "Laat maar. Niet dat ik ontbijt in bed met jou wil afzeggen, maar ik zou graag naar huis gaan en andere kleren aantrekken voor ik naar school ga. Blijf maar liggen. Ik vind mijn weg wel. Trouwens, het is maar goed dat je baas niet weet hoe fit je bent ondanks dat ziektebriefje van je."
Michael: "Shit."

(de groep met Bea komt aan in het kamp)

Gabriele (mvr. Krawcyk): "Wacht hier, dan ga ik mijn auto halen en breng ik je naar huis."
Bea: "Dank je, Ben."
Caro: "Even ter verduidelijking: je gaat betalen voor die kleren waar je op gekotst hebt!"
Ronnie: "Stop toch eens met zagen! Djeezes, steek ze gewoon in de was!"
Caro: "Als jij denkt dat ik dat nog ga dragen ben je op je hoofd gevallen!"
Emma: "Misschien kun je het gewoon naar een stomerij brengen?"
Ronnie: "Wat heb jij ermee te maken?"
Emma: "Het was jouw 'coole' wiet die Sophie deed overgeven! Maar we kunnen er natuurlijk ook anders mee omgaan.."
Ronnie: "Ik zou er maar twee keer over nadenken als ik jou was voor je me gaat verklikken!"
Sophie: "Emma heeft gelijk. Het laten droogreinigen is het minste dat we kunnen doen. Geef me gewoon de rekening en ik zal het betalen, ok?"
John: "Vergeet jullie spullen niet. Gsms enzo.."

Ronnie: "Kun je dit verstoppen voor me? Dan kunnen ze me tenminste niet verklikken."
Sophie: "En wat als ze bij mij komen zoeken dan?"
Ronnie: "Hej, schatje, niemand die daar aan zou denken. Het is enkel maar voor vandaag. Ik zal iets heel speciaal voorbereiden als een bedankje, hm?"
Sophie: "Ok."

(Michaels flat)

Michael: "Idioot! Idioot"
(de deur gaat open)
Michael: "Bea?"
Bea: "Kun je me alsjeblieft helpen? Ik kan amper stappen."
Michael: "Ja, natuurlijk. Ik had je gewoon niet verwacht. Ik dacht dat je morgen pas zou terugkomen. Wat is er met je voet?"
Bea: "Ik heb hem verstuikt. Het is een lang verhaal. Auw."
Michael: "En dat is waarom je beslist hebt om vroeger naar huis te komen."
Bea: "Dat en andere dingen, ja. Sophie was ziek.. Achja."
Michael: "Gaat het zo?"
Bea: "Dankje. Jouw bijna-ex-vrouw zal wel niet geweldig blij zijn dat we het kamp hebben moeten stilleggen. Maar.. Jij zal er wel niet teveel mee inzitten."
Michael: "Nee. Ik ben blij dat je terug bent."

(op school)

Bodo: "Hej, Luzi! Ik ga tijdens mijn vrije uurtje langs het ziekenhuis. Ga je mee?"
Luzi: "Om Timo te bezoeken?"
Bodo: "Wie anders? Hij zal wel blij zijn met de afleiding."

flashback

Timo: "Als ik het ziekenhuis toen niet had verlaten om jou te zoeken, dan zou ik nu mijn benen nog kunnen voelen. Ga weg! Ik wil je nooit meer zien!"

einde flashback

Bodo: "Werkt de zwaartekracht nog? Sommige mensen lijken al dromend van de planeet te zijn gevallen. Vrij uurtje? .. Ziekenhuis? .. Timo opvrolijken?"
Luzi: "Sorry, ik heb al iets anders gepland."
Bodo: "Wat is er zo belangrijk?"
Mvr. Jäger: "Ik weet niet wat de gewoontes zijn in Hamburg, mnr. Wilhelmsen, maar hier in Keulen betekent het belsignaal dat de lessen starten."
Bodo: "Bedankt voor de tip."
Luzi: "Ze heeft gelijk. We gaan te laat zijn voor wiskunde."

(Michaels flat)

Bea: "Ontbijt?"
Michael: "Jep. Wil je een eitje?"
Bea: "Ja, graag! Ik heb echt honger!"
Michael: "Alsjeblieft."
Bea: "Jij weet echt hoe je een vrouw moet verwennen!"
Michael: "Uhm, Bea.. Ik moet je iets zeggen.."
Bea: "Ik moet je iets zeggen.. (tegelijkertijd)"
Bea: "Zeg jij maar eerst."
Michael: "Nee, ik kan wachten. Zeg jij maar eerst."
Bea: "Het gaat, uhm, over Ben."
Michael: "Ik heb het je al gezegd, het spijt me dat we er ruzie over gemaakt hebben."
Bea: "Michael.."
Michael: "Wacht. Ik heb mezelf nog nooit zo jaloers gezien! En.."
Bea: "Je zat er niet helemaal naast."
Michael: "Met wat? Hoe bedoel je?"
Bea: "Wel, ooit was er inderdaad iets tussen Ben en mij. Ik kan niet van jou verwachten dat je er nu ineens niets meer om geeft, gewoon omdat het nu allemaal over is. En ik was natuurlijk ook niet geweldig blij toen Helena ineens opdaagde."
Michael: "Bea.."
Bea: "Nee, ik moet dit echt gezegd hebben. Ik ga de gebeurtenissen voorheen eruit laten, maar.. toen ik mijn enkel had verstuikt was het door omstandigheden zo dat ik bijna de hele nacht alleen was met Ben. We.. We zaten bij het kampvuur en op een gegeven moment, toen we aan het praten waren, werden we closer. Maar er is niets gebeurd! Het feit dat wij ruzie hadden.. Dat zou ik nooit voor zoiets gebruiken! Je moet me geloven! Deze relatie met jou.. Hej, ik meen het echt met jou."
Michael: "Ja, ik ook."

(in het ziekenhuis)

Bodo: "Hej, makker, ik ben terug!"
Timo: "Hej, Bodo."
Bodo: "Hoe gaat het ermee? Met je temperatuur? Ik bedoel, als die verpleegster van gisteren terugkomt zal je temperatuur wel weer plots de hoogte inschieten, of niet soms?"
Timo: "Als je morgen langskomt om kwart voor negen kan ik haar vragen of ze jou temperatuur ook wilt nemen."
Bodo: "Klinkt goed! Maar ik zou wiskunde echt niet mogen missen, mvr. Vogel zit op dat kamp als begeleidster en haar vervangster gaat echt als een wervelwind door de leerstof."
Timo: "Aja, dat is waar, als mvr. Vogel hier niet is, dan gaat STAG niet door."
Bodo: "Hej makker, geloof me, ze zouden liever hier zijn dan op strafkamp."
Timo: "Wat, de hele STAG is daar?"
Bodo: "Nee, enkel Emma. Jenny, Luzi en ik zijn nog hier."
Timo: "Aja, wel, het maakt niet uit. Zeg wil je een snoepje? Mijn familie was hier daarstraks en ze hebben zo'n 50 000 calorieën meegebracht. Neem maar. Je moet je geen zorgen maken, morgen komt er wel weer een nieuwe lading."

Bodo: "Mhm, dat is lekker. Als ik dat tegen Luzi zeg zal ze zeker wel meekomen morgen. Ze moest wat boodschappen doen vandaag ofzoiets, ik weet het niet."
Timo: "Kunnen we misschien over iets anders praten? Het maakt niet uit over wat, gewoon over iets anders?"
Bodo: "Ok, zoals je wilt. Zeg eens, heb ik al gezegd dat wiskunde echt een hel is? Maar jij bent er goed in, niet?"

(Michaels flat)

Bea: "Ben heeft problemen. Ik ben er geweest voor hem."
Michael: "Maar wat is er gebeurd? Nuja.. het is ok.. je moet het me niet vertellen."
Bea: "Ik ben blij dat je me vertrouwt."
Michael: "En ik ben blij dat je open bent tegen me. Ik bedoel dat kan niet makkelijk zijn voor jou. Nu dat je gezien hebt hoe jaloers ik kan zijn."
Bea: "Dat is waarom ik de dingen wou rechtzetten, zodat je dat niet hoeft te zijn."
Michael: "Neenee. Ik dacht gewoon echt dat dat tussen jullie weer naar boven zou komen. En toen je weg was.."
Bea: "Toen werd je waarschijnlijk gek, niet?"
(Bea glimlacht)
Michael: "Bea, ik.."
Bea: "Ik heb je ook gemist! Heel veel! Ah verdorie, ik moet naar school. De directrice zal wel willen weten waarom we de reis hebben stilgelegd."
Michael: "Wacht, mvr. Krawcyk kan dat toch doen, niet?"
Bea: "Dat wil ik haar niet aandoen."
Michael: "Maar je moet naar de dokter met die voet."
Bea: "Wat? Waarom? Hij is gewoon verstuikt, dat geneest wel van zichzelf."
Michael: "Het kan ook een scheur in de gewrichtsbanden zijn. Je moet er ten minste platen van laten nemen! Gewoon voor de zekerheid, niet?"

(in het ziekenhuis)

Bodo: "Tot zover snap ik het! De juiste termen zijn gelijk aan de functie. Maar dan weet ik het niet meer! Hoe moet ik in godsnaam x krijgen met deze pq formule? Je hebt er niets van gehoord ofwel soms?"
Timo: "Hm? Ja, sorry, dat was onbeleefd. Kijk Bodo, ik wil die dingen gewoon niet meer horen. Het kan me niets meer schelen, ok? Wat maakt het nog uit? Man, ik zal mijn hele leven doorbrengen met rolstoelen en al die dingen! Maar wat maakt het jou uit? Zolang ik die stomme wiskundige functies maar aan je uitleg! Je geeft helemaal niks om wat er niet meer functioneert aan mij!"
Bodo: "Goed."
Timo: "Wat, goed?"
Bodo: Daar, je hebt het gezegd! Ik moet terug naar school. Trouwens, ik meen het als ik zeg dat het mij wel uitmaakt hoe jij je voelt!"
Timo: "Bodo! Je bent je stomme wiskunde spullen vergeten!"

(Michaels flat)

Bea: "Ok dan, dan zal ik bij de dokter langsgaan onderweg naar school. Ik hoop dat ik er niet te lang zal moeten wachten."
Michael: "Ik zal bellen en hen zeggen dat het dringend is."
Bea: "Ok, dan ga ik me omkleden."
Michael: "Ok."

(Helena's bureau)

Helena: "Welke omstandigheden? Waarom vond niemand het nodig om mij hiervan op de hoogte te brengen? Misschien dat het kamp kon verdergaan met andere leerkrachten."
Mvr. Jäger: "Ja, het lijkt erop dat er iets is misgegaan, maar ik weet ook niet wat."
Helena: "Zeg dan aan mvr. Vogel & mvr. Krawcyk dat ik hen liefst zo snel mogelijk zou spreken! Ze zijn toch terug, of niet? Dus waar wacht je nog op?"
mvr. Jäger: "Er was nog iets.." (Helena's telefoon gaat) "Maar je kan dat maar best eerst opnemen."
Helena: "Nee, dat wil ik niet. Alsjeblieft.."
(mvr. Jäger verlaat het bureau)
mvr. Jäger: "Panikeert er iemand?"

(Michaels flat)

Michael (aan de telefoon): "Kom op, Helena, neem op!"
De persoon die je probeert te bellen is momenteel onbereikbaar. Probeer alstublieft later nog eens.
Michael: "Ok."
Bea: "Wil je dan de dokter bellen?"
Michael: "Jep, ze wachten al op je."
Bea: "Goed, dan ga ik nu vertrekken."
Michael: "Zal ik je wegdoen?"
Bea: "Uhm, nee, het zal me wel lukken."
Michael: "Ok."

(in het ziekenhuis: Timo kijkt naar Bodo's wiskunde boek)

Timo: Man, heb je een verkorte rit naar school genomen ofzo?"

(op school: Ben staat aan zijn kastje en hoort Bea komen)

Bea: "Ja, ik ben er al. Ik zie je straks."
Bea: "Ben, Ben! Wacht even!"
Ben: "Praat jij nog tegen me?"
Bea: "Het was een shock voor me."
Ben: "Ik snap het als je geen sympathie voor me kan opbrengen."
Bea: "Zo zit het niet, Ben."

Ben: "Het moet verschrikkelijk zijn geweest voor jou om ernaar te luisteren."
Bea: "Ja, maar ik ben blij dat je het me verteld hebt. Wat er gebeurd is, is verschrikkelijk. Het is vreselijk dat jij degene bent die verantwoordelijk is voor het ongeluk, maar het gaat niemand helpen als je jezelf ervoor blijft straffen."
Ben: "Sinds ik het je verteld heb, heb ik het gevoel dat.. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen.. Het is alsof ik eindelijk weer kan ademen. Ik had zoveel schrik voor wat er zou gebeuren als ik het je zou vertellen. Ik ga straks naar de politie."

(Helena's bureau)

Helena: "Om het allemaal op een rijtje te zetten: twee studenten zijn er in geslaagd om jou en de coach een andere route te doen kiezen."
mvr. Krawcyk: "We hebben degelijk op de situatie gereageerd."
Helena: "Aja. En dan heb je beslist om mvr. Vogel verantwoordelijk te stellen voor de rest van de studenten en om haar als enige de boomstam te laten oversteken."
mvr. Krawcyk: "Om hen zo de kans te geven om zichzelf te overtreffen."
Helena: "Spijtig genoeg was die kans snel teniet gedaan door mvr. Vogels ongeluk. Ze verstuikte haar enkel dus was ze niet meer capabel om de groep verder te leiden."
mvr. Krawcyk: "Voor zover ik weet kon mvr. Vogel niet meer stappen."
Helena: "Dat kan een goede verklaring zijn voor waarom ze zich niet geroepen voelde om aan dit gesprek deel te nemen."
(Bea komt het bureau binnen)
Helena: "Mvr. Vogel! Geweldig dat het u nog gelukt is op te dagen. Ik kan niet wachten om te horen wat UW uitleg is waarom u Emma Müller en Ronald Peters verder liet gaan zonder begeleider."
Bea: "Ik dacht dat het nodig was om de coach te informeren. De weg naar het kamp was trouwens duidelijk aangegeven. En voor zover ik weet hebben ze het zonder veel problemen gevonden."
Mvr. Krawcyk: "Ronald en Emma waren zelfs al voor ons in het kamp."
Helena: "Al een geluk."
Helena (tegen mvr. Krawcyk): "We hebben de dingen die onder jouw verantwoordelijkheid vielen of zouden vallen al besproken. U kunt gaan."

(in het ziekenhuis)

Timo: "Kom binnen."
(Bodo komt binnen)
Timo: "Hej, luister, over daarstraks.."
Bodo: "Ah, dat is niet erg."
Timo: "Nee, luister. Het was echt niet cool van me. Ik wou.."
Bodo: "Heb je dat allemaal herberekend?" (hij heeft het over opgaves in het wiskundeboek) "Dat is zo beschamend!"
Timo: "Jep! Dat kan ik begrijpen! Dat is iets dat zelfs iedereen die gezakt was voor de PISA test zou kunnen! Maar kijk, tot hier is alles nog in orde. Maar kan je me vertellen wat dit grappig tekentje moet voorstellen?"
Bodo: "Een haakje? Uhm.. Een vierkantswortel."

Timo: "Precies! En nu gaan we echt terug naar de préhistorie. Eerste middelbaar, maximum! Wat gebeurt er met de dingen die eronder staan? Hetzelfde als met de dingen die tussen haakjes staan.. juist! Eerst berekenen, en het dan LATER van de rest aftrekken! Hm?"
Bodo: "Klinkt logisch wanneer jij het zegt."
Timo: "Luister, ik ga je het volgende dat jullie gaan zien ook al uitleggen. Als het ongeveer hetzelfde is als dit."
Bodo: "Ik.. Ik wil je niet lastig vallen."
Timo: "Ah, ik kan je nog wel een paar minuutjes helpen. Birte komt trouwens over 15 minuten.. de thermometer! En deze keer komt ze met iets om de bloeddruk te meten! Dat mag je niet missen! En als je alleen wilt zijn met haar, geef me dan een teken. Dan val ik wel even in een coma!"

(Helena's bureau)

Helena (tegen Bea): "En nu gaat het over de nacht die je door omstandigheden alleen moest doorbrengen met Ben Bergmann. In het bos.. ver weg van iedereen, niemand in de buurt.. in het donker.. in de kou. Het moet zeer ongemakkelijk zijn geweest."
Bea: "We hebben een kampvuur gemaakt."
Helena: "Ah echt? Dan is het zeker en vast wel gezellig geworden?"
Bea: "Er is niets voorgevallen."
Helena: "Ben je daar wel zeker van?"
Bea: "Natuurlijk! Zoals ik al zei, Ben Bergmann heeft zich goed gedragen."
Helena: "Ik ben blij om te horen dat hij je goed geholpen heeft. Zoals ik kan zien heb je je niet ziek gemeld. Maar als je nog pijn hebt zou je moeten rusten."
Bea: "Dat is zeer vriendelijk, maar ik kan lesgeven. En als u me nu niet meer nodig heeft, dan kunnen mijn studenten me beter gebruiken."
Helena: "Natuurlijk. U kunt gaan. Maar vandaag heb je sowieso vrij. Ik heb al een vervanger voorzien."
Bea: "Ah natuurlijk! Ik zou in het bos moeten zijn om mezelf te overtreffen!"
Helena: "Laat Michael je maar goed verwennen. Hij was er van in het begin al tegen. Dat heeft hij gisterenavond meer dan eens laten horen."
Bea: "Gisterenavond?"
Helena: "Jullie hebben nog niet met elkaar gepraat? We zijn samen iets gaan eten."

(op school)

Ben: "Ronnie, wacht!"
Ronnie: "Hej, kleine. Wat kan ik voor je doen?"
Ben: "We hebben de levens van drie mensen verwoest met die stomme race!"
Ronnie: "Vertel me iets nieuws."
Ben: "Dat ben ik van plan. Ik ga me aangeven bij de politie straks."
Sophie: "Hej Ben, doe geen domme dingen!"
Ben: "Ik heb al domme dingen gedaan! Nu wil ik er de verantwoordelijkheid voor dragen!"
Sophie: "Maar je weet toch dat je dan misschien naar de gevangenis moet?"
Ronnie: "Kalmeer, schat! Hij is maar aan het bluffen."
Ben: "Denk je? Wen er maar alvast aan dat jouw naam ook in mijn verklaring zal voorkomen!"
Sophie: "Vernietig je eigen leven als je dat wil, maar laat ons met rust, ok?"

Ben (tegen Sophie): "Het gaat niet over jou. Jij zat niet aan het stuur."
Ben (tegen Ronnie): "Maar JIJ wel! Dus je zou jezelf een plezier doen door jezelf ook aan te geven!"
Ronnie: "Ts, ja, natuurlijk.. Kom op, schat. Ik hoef die onzin niet meer te horen."
Ben: "Het was te verwachten dat je te laf zou zijn!"

Bea: "Hej!"
Michael: "Hej!"
Bea: "Jij bent gehaast."
Michael: "Hoe gaat het met je voet?"
Bea: "Daarmee is alles in orde."
Michael: "Dat is goed. Uhm, heb je met Helena gepraat over het kamp?"
Bea: "Uhu. Ze heeft me ook verteld dat jullie gisteren iets zijn gaan eten. Kan je me vertellen wat hier gaande is?"